

върби, задъ които Струма извиваше тиха и могъща като стихия.

Ташо — така се зовѣше другарьтъ ми — слѣзна следъ малко отъ коня и ми го подаде.

— Стой тука — каза той — а азъ ще отида нагоре да потърся бродъ. Като ти извикамъ, ще дойдешъ.

И изчезна въ върбалака.

Коньтъ гризѣше юздата и често си потъркваше главата нетърпеливо въ мене. Той бѣ вранъ конь съ малко лисо на челото и славенъ ходачъ. Като поемаше въ пѣтъ единъ красивъ люлѣящъ раванъ, той се забравяше като въ нѣкаква музика, която сякашъ само той чуваше. Дотука азъ вървѣхъ предъ него и затова вървѣше съ моя кракъ.

— Дай коня насамъ! — извика Ташо. Той бѣ на стотина метра по-горе.

— Ето тука ще минемъ — каза той като ми посочи мѣстото, когато спрѣхъ при него.

Изгледахъ добре тоя бродъ. Тукъ рѣката се раздвояваше отъ единъ срѣдорѣкъ и на 40—50 крачки пакъ се сливаше ведно. Водата въ отвѣдния ржавъ бѣ повече и по-силна, макаръ и не дълбока, а въ отсамния бѣ по-малко и по-тиха, защото правѣше малкъ завой. А самиятъ срѣдорѣкъ бѣ покритъ съ дребенъ върбалакъ, който на горния край завършваше съ единъ дебелъ яворъ и нѣколко голѣми върби.

— Ще възседнемъ и двамата на коня да минемъ на срѣдорѣка — каза Ташо. — Ще вкарамъ коньтъ въ водата, а ти отъ брѣга ще се качишъ на сапитѣ.

Така и направихъ.